

EPIKURSKI (3) *ai*

e prawdopodobnie jasne.

sg f N epikurską (2). ◇ G epikurski(e)j (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Przymiotnik od „epikur”, ‘wyznawca Epikura’, ‘rozpustnik, bezbożnik’ (3) : Epikurska to y Sáduceyńska niezbożność/ do ktorej nas sekty Luterskie wiodą: ábyśmy o świętych y o vmárłych niewiedzieli *SkarKaz* 634b; Bowiem gnuśne leniśtwo luźne próżnowanie/ Bez prace/ bez fráfunku chce mieć wychowanie. Nie ma się do niczego/ śmierdzi mu robotá: Miła mu Epikurska rośkośz y piefzczotá. *KlonWor* 33.*

*Wyrażenie: »seкта epikurska« (1): [Saducei] ci byli sekty Epikurskiej/ bo nie wierzyli duży po śmierci żyć/ iedno s ciałem półpołu vmierać iáko bydlęca. *BielKron* 118v.*

AK